

A Fővárosi Ítéltábla Dr. ... ügyvéd ... által képviselt ... felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2012. szeptember 25. napján kelt 1.G.40.046/2011/34. számú ítélete ellen az alperes 35. sorszámon előterjesztett fellebbezése és a felperes Gf./3. sorszámú csatlakozó fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

a felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2010. november 22. napján benyújtott keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. §-a, valamint 355. § (1) bekezdése alapján 10.000.000 forint megfizetésére kérte az alperest kötelezni, kártérítés jogcímén, valamint kérte perköltségben marasztalását.

A keresetében előadta, hogy 2009. október 15. napján vállalkozási szerződést kötött az alperessel mint megrendelővel a szentendrei ... Üzletház környékén hóeltakarításra 2009. november 1. és 2010. február 28. napja közötti időtartamra. A munkát a tulajdonában álló ... típusú rakodó munkagéppel végezte, melyet a megrendelő kérésére a munkaterületen tárolt. A vállalkozási szerződés 2. pontjában a megrendelő vállalta, hogy a munkaterületen a gép biztonságos tárolásáról, illetve őrzéséről gondoskodik. Azt az üzletház bejárájánál kialakított, bekamerázott parkolóban, letakart állapotban tárolták. A munkagépet 2010. február 19-én ellopták, a rendőri intézkedés ellenére nem lett meg. A felperes a munkagépet 2009. január 5-én vásárolta, újszerű állapotú volt, az eltulajdonításáig körülbelül 800 üzemórát teljesített.

Miután a vállalkozási szerződés értelmében az alperes vállalta a munkagép megőrzését, felelősséggel tartozik a felperest ért kárért, melynek mértéke megegyezik azzal az összeggel, amelyből a munkagépet pótolni tudja. Erre vonatkozóan árajánlatokat csatolt és szakértő kirendelését kérte.

Az alperesi védekezésre tekintettel hangsúlyozta, hogy a vállalkozási szerződés nem tartalmazta, hogy milyen tájékoztatást kell adnia a gépről az alperesnek, ezért nem beszéltek arról, hogy az rendelkezik-e bármilyen biztonsági felszereléssel, illetve arról sem tájékoztatta az alperest, hogy egyenkulccsal indítható valamennyi ilyen típusú gép. A gépre vagyonbiztosítást nem kötött.

A beszerzett igazságügyi szakvéleményt - amely szerint a perbeli munkagép 2010. februárra vonatkozó bruttó forgalmi értéke 2.565.000 forint, mely kárérték az eszköz pótlását fedezi - nem fogadta el. Kérte új szakértő kirendelését arra hivatkozással, hogy a szakértő egyrészt túllépte a kompetenciáját, másrészt véleménynyilvánítása megalapozatlan, mert nem határozta meg az újkori értéket.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta mind a kereset jogalapját, mind annak összegszerűségét. Arra hivatkozott, hogy az őrzési kötelezettségének teljesítése során úgy járt el, ahogy az tőle elvárható volt, a munkagép biztonságos tárolására alkalmas helyet a felperessel közösen jelölték ki, az őrzéssel szakcéget bízott meg, amely gondoskodott annak huszonnégy órás kamerás megfigyeléséről. Az e feladatot ellátó biztonsági őr az eseményről jegyzőkönyvet készített, melyben rögzítette, 20 óra 40 perctől 21 óra 05 percgig nem tartózkodott abban a helyiségben, ahol a monitoron keresztül figyelemmel kísérhette a parkolót, a munkagép eltűnését 23 óra körül észlelte, amikor is a rendőrséget és a felperest is értesítette.

A felperes nem tett eleget a Ptk. 340. §-ából következő kárenyhítési kötelezettségének, ugyanis nem tájékoztatta az alperest arról, hogy a munkagép nincs ellátva semmilyen biztonsági berendezéssel, nincs egyedi indítókulcsa, mely körülmények nagymértékben megkönnyítik annak eltulajdonítását. Ezek az őrzendő dolog olyan lényeges tulajdonságai, amelyek ismeretében a felperesnek felróható az őrzés helyszínének kiválasztásában tanúsított gondatlan közrehatása. Ezek hiányában legalább annyi elvárható lett volna felperestől, hogy a munkagépet áramtalanítsa, megnehezítve ezáltal annak eltulajdonítását. Kiemelte, hogy a vállalkozási szerződés 8. pontja szerint a felperes akkor is elállhatott a szerződéstől, ha a munkavégzés helyén az alperes a garantált biztonságos őrzést nem biztosítja. A felperes azonban az őrzés körülményeinek ismeretében az ellen a szerződés időtartama alatt kifogást nem emelt. Az alperes az őrzéssel kapcsolatos információi alapján kellő gondossággal járt el mind a helyszínen, mind a közreműködő őrszolgálat kiválasztásában, melynek tevékenységét a szükséges mértékben ellenőrizte. A felperes a fentiekén túl annak ellenére nem kötött vagyonbiztosítási szerződést a munkagépre, hogy a nagyértékű gép semmilyen védelmi berendezéssel nem rendelkezett, még a legalapvetőbbekkel sem, hiszen még ajtóval, ablakkal lezárt felépítménye sincs.

Arra az esetre, ha a fenti érvelésével a bíróság nem értene egyet, úgy másodlagosan a Ptk. 344. § (3) bekezdés b) pontja alapján esetleges részleges marasztalását tekintette elfogadhatónak, figyelemmel a felperesi közrehatásra. Az összecszerűség tekintetében a beszerezett szakvéleményt elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a 2012. szeptember 25. napján kelt 1.G.40.046/2011/34. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 nap alatt 2.565.000 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 102.505 forint perköltséget. Döntését azzal indokolta, hogy a felek között megbízással vegyes vállalkozási szerződés jött létre, melynek keretében az alperes mint megbízott a felperes vállalkozási szerződés teljesítéséhez szükséges munkagépének biztonságos őrzésére vállalt kötelezettséget. A Ptk. 474. és 475. §-aira utalással rögzítette, az alperes kötelezettsége arra terjedt ki, hogy az őrzési tevékenységét az adott helyzetben elvárható legnagyobb gondossággal végezze. Abban az esetben állapítható meg a felelőssége, ha a bűncselekmény elhárításának eredménytelensége az ő mulasztására, szerződésszegésére vezethető vissza. Megállapította az elsőfokú bíróság, az alperes a tőle elvárható gondosságot tanúsította a szakcég megbízásával, és a munkagép őrzési helyének kiválasztásával. Az alperesi megbízott közreműködőjének minősülő őrző-védő cég alkalmazottja azonban megszegte a szerződést, nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, amikor az őrhelyét 25-30 percnyi időtartamra elhagyta. Ezt a bíróság akként értékelte, hogy a káresemény az alperesi alkalmazott mulasztására vezethető vissza. Ez kellő alapul szolgál a Ptk. 318. § (1) bekezdésében foglalt utaló szabály alapján a 339. § (1) bekezdésében írt jogkövetkezmények alkalmazásához, az alperes kártérítési felelősségének megállapításához.

Az elsőfokú bíróság nem osztotta az alperesnek a felperes közrehatására vonatkozó érvelését, melyek álláspontja szerint kármegosztásra sem vezethettek. Rögzítette ítéletében, hogy a perbeli vállalkozási szerződés nem rótt a felperesre olyan kötelezettséget, hogy vagyonszolgáltatási szerződést kössön, plusz indításgátló berendezéssel lássa el a gépet, illetve azt áramtalanítsa, így a fentiek hiányát nem lehet egyértelműen a felperes terhére értékelni. E magatartások elmulasztása a felperesnek tehát nem volt felróható. Ugyanakkor ezek fennállása sem mentesítené az alperest a szerződésszegésért való felelősség alól. Elfogadta e körben a felperes azon érvelését, miszerint a munkagép áramtalanítása az akkumulátor kiszerezésével ugyan lehetséges, azonban nem egyszerű, mely esetben a perbeli szerződésben vállalt 30 percen belüli munkakezdet nem tudta volna biztosítani. Nincs jelentősége annak sem, hogy a gép ajtóval, ablakokkal nem rendelkezett, mert az alperes ismerte, hogy a felperes a feladatát milyen munkagéppel fogja végezni, ennek tudatában vállalta annak őrzését. A szakértő személyes nyilatkozatában előadta, hogy nem lehet olyan biztonsági berendezéssel ellátni a munkagépet, amely nem oldható fel. Ebből kiindulva az indítókulcs jellegére, az arra vonatkozó tájékoztatás hiánya, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint irreleváns a felperesi magatartást illetően.

Az összecszerűség tekintetében megállapította, hogy a felperes tényleges kára a vagyonában a káreseménykor beállott értékcsökkenés. Ezt az igazságügyi szakvélemény alapján, annak elfogadásával határozta meg, azt aggálytalannak ítélve. Nem tekintette alaposnak a felperes hivatkozását, hogy az értéket a szakértő irreálisan alacsonyan állapította meg, mivel a szakértő a véleménye elkészítéséhez a szükséges adatokat beszerezte. A felperes által csatolt árajánlatok nem teszik kétségesse a szakvélemény helyességét, mivel azok nem felelnek meg a perbeli munkagép adatainak. Mellőzte a tanúknak a szakértővel való szembesítését, mert a tanúvallomások a szakvélemény beszerezését követően nem találta a bíróság tárgyilagosságnak. Miután az egyéb adatok nem tették kétségesse a szakvéleményt, mellőzte az új szakvélemény beszerezésére irányuló felperesi indítványt is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezést, a felperes az ügy érdemére vonatkozó csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, másodlagosan annak megváltoztatásával a felek közötti közrehatásnak megfelelő arányban - mely megítélése szerint az alperes terhére legfeljebb 20 %-os mértékig állhat fenn - a kár megosztásával a marasztalási összeg leszállítását kérte.

Arra hivatkozott, a helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le az elsőfokú bíróság azáltal, hogy az alperest kötelezte a teljes kár megtérítésére. Azt helyesen állapította meg, hogy megbízással vegyes vállalkozási szerződés jött létre a felek között, melynek keretében az alperest gondossági kötelemként terhelte a munkagép megőrzése. Az első fokú ítélet kifejezetten rögzíti, hogy az alperes az elvárható gondosságot tanúsította, amikor a munkagép őrzési helyét kiválasztotta, valamint, az őrzési tevékenységét a vele szerződéses jogviszonyban álló céggel teljesítette. Tény, hogy az őrszolgálatot ellátó őr a munkagép eltulajdonítása idején elhagyta a megfigyelő helyét, azonban figyelemre méltó az is, hogy az őrszolgálatot ellátó őr egyedül nem feltétlenül tudta volna megakadályozni az elkövetést, még abban az esetben sem, ha az elkövetőt tetten éri. Így vitatható önmagában az őr távollétére hivatkozás mint a kárt előidéző körülmény.

Az elsőfokú bíróság tévesen figyelmen kívül hagyta a Ptk. 350. § (1) bekezdését, mely szerint mentesül a megbízó a felelősség alól ha bizonyítja, hogy őt a megbízott kiválasztásában, utasításokkal ellátásában és felügyeletében mulasztás nem terheli. Az alperes a megbízottként eljáró őrző-védő céget gondosan, referenciák alapján választotta ki, az ellátandó objektumvédelemmel kapcsolatban megfelelő és részletes megbízói utasításokkal látta el, a szükséges mértékben felügyelte a szolgáltatását, működtette a videokamerákat és gondoskodott az őrzési napló vezetéséről is.

Az alperes a továbbiakban a fellebbezésében fenntartotta a felperesi kárenyhítési kötelezettség megszegésére vonatkozó érvelését kifejtve, hogy téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, abban az esetben is fennállna az alperesi kártérítési felelősség, ha a felperes vagyonbiztosítási szerződést köt, a bíróságnak ugyanis azt kellett vizsgálnia, hogy amennyiben felperes kötött volna vagyonbiztosítást, akkor mekkora lett volna az őt ért kár mértéke. Nem elfogadható az sem, hogy a szakértő

a személyes nyilatkozatából kiemelt mondatból, miszerint nincs olyan biztonsági berendezés, amely nem oldható fel, az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az indítókulcs jellege, illetve az erre vonatkozó tájékoztatás elmulasztása irreleváns. Abból, hogy egy gyakorlott elkövető fel tudja oldani a biztonsági berendezéseket, nem következik, hogy az elkövetést nem könnyíti meg jelentősen, ha a gép egyáltalán nincs ellátva semmilyen védelemmel. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperes személyesen úgy nyilatkozott, hogy van egy másik azonos típusú, de régebbi gépe, amely mechanikus biztonsági berendezéssel ellátott. A felperes tehát más esetben képes volt gondoskodni egyszerű biztonsági berendezés alkalmazásáról. Mulasztást követett el a felperes, amikor ismerve a gép azon típus- sajátosságát, hogy ahhoz nem egyedi kulcs tartozik, erről nem tájékoztatta az alperest. Az alperes nem tudott arról, hogy a gépre bárki felülve, egyenkulcsot használva, azzal nehézség nélkül elhajthat. Hasonlóan viselkedett a felperes, mintha a kerékpárját egyszerűen a falnak támasztva otthagyná. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor annak tulajdonított jelentőséget, hogy a szerződés nem írt elő tájékoztatási kötelezettséget a felperes számára, ugyanis az a felek általános együttműködési kötelezettségéből következik, ráadásul a felperes tekinthető ebből a szempontból szakembernek. Nyomatékosította, hogy a felperes nem emelt kifogást a gép elhelyezésével, őrzésével kapcsolatban, azaz az alperes teljesítését e körben elfogadta, azt biztonságosnak ítélte meg, sőt az elhelyezés kiválasztásában személyesen is közreműködött.

A felperes csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan újabb szakvélemény beszerzését követően a keresetnek helyt adó határozat hozatalát és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy a kártérítés mértéke jelen esetben az az összeg, melynek birtokában az ellopott gépet pótolni tudja, és ez független a tényleges, számlával igazolt bekerülési költségtől. A kirendelt szakértő nem tudott válaszolni arra a kérdésre, mennyibe kerül újonnan egy, a perbelivel megegyező gép. Az elsőfokú bíróság a további kérdések feltevését a szakértő részére megtiltotta. A szakvéleményben foglaltak megkérdőjelezhetők arra figyelemmel, hogy a felperes a perben több árajánlatot csatolt be, a perbelihez hasonló gépek vonatkozásában, melyek mindegyike nagyságrenddel meghaladja a szakvéleményben megadott értéket. Álláspontja szerint ezért elengedhetetlen újabb szakvélemény beszerezése.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében érdemben a jogalap tekintetében az első fokú ítélet helytálló indokaira hivatkozott. Azt nem vitatta, hogy a felperes tudott arról, hogy az objektumot egy biztonsági őr őrzi, azonban úgy gondolta, hogy az őr folyamatosan figyeli a monitoron keresztül a bekamerázott területeket, ennél több védelmet máshol sem biztosítanak. A perbeli munkagép szériagép volt, ezért azzal kapcsolatos többlet tájékoztatási kötelezettség álláspontja szerint nem terhelte.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésre tett ellenkérelmében, annak megalapozatlanságára hivatkozva előadta, a felperes által hiányolt új árból számított értékmeghatározás csak egy a lehetséges közgazdasági módszerek közül, a szakértő más módszert alkalmazva aggálytalan szakvéleményt adott. Alaptalanul hivatkozik a felperes a szakértő hozzá nem értésére.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés sem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához a tényállást a szükséges mértékben feltárta és abból helytálló jogi következtetést levonva kötelezte az alperest a felperesnek szerződésszegéssel okozott, a szakvéleményben megállapított mértékű kár megfizetésére.

Az alperes a fellebbezésében a jogalap megalapozottságát, illetve az alperest teljes kár megfizetésére kötelező rendelkezés helytállóságát, a felperes a csatlakozó fellebbezésében a kár mértékének megállapítását vitatta.

A fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy megalapozottan állapított-e meg szerződésszegést az elsőfokú bíróság az alperes terhére az őrző-védő cég alkalmazottjának mulasztására tekintettel. E körben az alperes a Ptk. 350. § (1) bekezdésére, arra hivatkozott, hogy a megbízott kiválasztásában, utasításokkal való ellátásban és felügyeletében nem terhelte mulasztás, ezért mentesül a felperessel szemben a felelősség alól.

Előjáróban rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy a perben nincs adat arra nézve, hogy az őrszolgálat és az alperes közötti szerződés milyen tartalommal jött létre, az milyen kötelezettséget rótt az őrzést teljesítő megbízottra, annak alkalmazottjára, így nincs adat arra, hogy az őr követett-e el mulasztást azáltal, hogy a folyamatos megfigyelést nem biztosította.

Téves emellett a Ptk. 350. § (1) bekezdésére való alperesi hivatkozás, mert az a megbízott által harmadik személynek szerződésen kívül okozott kárért való felelősségére vonatkozik, a felperes ugyanakkor a keresetét az alperessel fennálló megbízási szerződése 2. pontjának megsértésére, a Ptk. 318. §-ára alapította. A peres felek között fennálló, az alperes által vitássá nem tett jogviszonyra tekintettel a Ptk. 475. § (1) bekezdése irányadó, amely szerint a megbízott személyesen köteles eljárni; igénybe veheti azonban más személy közreműködését is, ha ehhez a megbízó hozzájárult, vagy ha ez a megbízás jellegével együtt jár. A megbízott az igénybe vett személyért úgy felel, mintha a rábízott ügyet maga látta volna el. Az alperes felelőssége szempontjából annak van jelentősége, hogy eleget tett-e a szerződés 2. pontjában foglaltaknak, melyben vállalta a munkaterületen a vállalkozó gépének biztonságos tárolását, illetve az őrzéséről való gondoskodást az üzletház bejáratánál, kamerával őrzött területen. A gondossági kötelekmént őt terhelő megőrzési kötelezettsége megszegéséért akkor felel - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg -, ha a bűncselekmény elhárításának eredménytelensége az ő mulasztására vezethető vissza, azzal áll okozati összefüggésben.

Az nem vitás, hogy az őr elhagyta az őrhelyét, ennek következtében nem észlelte a bűncselekményt, így nem lépett fel, nem tudott fellépni ellene. A bűncselekményt tehát közvetlenül az tette lehetővé, hogy az adott időszakban a folyamatos megfigyelés nem volt biztosított, vagy azért, mert arra a teljes objektumot figyelembe véve egy őr nem volt elegendő - hiszen az alperes előadása szerint munkájából adódóan is esetenként elhagyta a recepciós pultot -, vagy mert az őr megszegte a kötelezettségét, ez esetben viszont a magatartásáért az alperes felel a Ptk. 475. § (1) bekezdése szerint.

Helytállón állapította meg ezért az elsőfokú bíróság az alperes szerződésszegése folytán az oldalán fennálló jogellenességet, felróhatóságot és az okozati összefüggést.

Megalapozott jogi következtetésre jutott az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a felperest nem terheli felróhatóság kármegelőzési kötelezettsége körében. A felperes alappal hivatkozott arra, hogy a felek írásbeli szerződést kötöttek egymással. A Ptk. 205. § (2) bekezdése alapján a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

Az alperes sem az írásbeli szerződésben, sem szóban nem kötötte ki, hogy az őrzést azzal a feltétellel vállalja, ha a felperes vagyonbiztosítási szerződéssel rendelkezik, illetve a munkagép biztonsági berendezéssel felszerelt. Ebből következően ezeket a körülményeket a szerződéskötéskor nem tekintette lényegesnek, a káresemény bekövetkezése után viszont ezeknek kíván a mentesüléséhez vezető jelentőséget tulajdonítani. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy sem a vagyonbiztosítás, sem az indításgátló vagy más, az eltulajdonítást gátló berendezés nem tekinthető olyan szakkérdésnek, amelyre laikusként az alperes megfelelő gondosság mellett ne gondolhatott volna. Ilyen jellegű kötelezettség előírása nélkül a felperes terhére nem eshet a fentiek hiánya.

Tény, hogy a Ptk. 4. § (1) bekezdése és 205. § (3) bekezdése szerint a feleket általános együttműködési kötelezettség terheli, ennek keretében egymást tájékoztatni kötelesek a szerződést érintő minden lényeges körülményről. Az alperes azonban a biztonságos őrzésről történő gondoskodást feltétel nélkül vállalta arról tájékoztatva a felperest, hogy a munkagép tárolási helyét kamera figyeli, 24 órás őrszolgálat mellett. Ebből a felperes okszerűen feltételezte, hogy a megfigyelés folyamatos, ezért ennek ismeretében nem terhelte az „egyenkulccsal” kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség, illetve mulasztás a tekintetben, hogy nem kifogásolta az alperesi őrzés nem megfelelő jellegét. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek nem volt arra vonatkozó nyilatkozata, hogyha az alperestől tájékoztatást kap a nem egyedi indítókulcsról, úgy milyen eltérő módon tudott volna gondoskodni az őrzésről, illetve nem állította, hogy ez esetben nem ragaszkodott volna a munkagép helyszíni tárolásához.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor nem alkalmazott kármegosztást a felek között a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján.

Nem találta megalapozottnak a Fővárosi Ítéltábla az összecszerűség tekintetében előterjesztett csatlakozó fellebbezést sem, az alábbiak szerint.

A szakértő a perbeli munkagép műszaki adatait a felperes által sem vitatottan meghatározta, és annak piaci értékét - általa megindokoltan - összehasonlító módszerrel határozta meg. A rendelkezésre álló számla alapján két egyező paraméterű, műszaki életkorú gép vételárából kiindulva a perbeli munkagép 2009. január 5-i beszerzési árát reálisnak tekintette, és a piaci keresettség, a gyártási év, a használt állapot, a felszereltség, a teljesített üzemórák figyelembevételével a beszerzési értékből kiindulva évi 14,5 %-os amortizációval számolva állapította meg annak az eltulajdonításkori 2.565.000 forintos bruttó értékét.

A szakvélemény zárt logikai rendszert képez, melynek megállapításait a szakértő a felperesi észrevételek tükrében is fenntartotta a 18. sorszámú beadványában.

Miután a szakértő nem az újkori értékből számolt, továbbá a perbeli munkagép eltulajdonításkori piaci értéke szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az más típusú géppel helyettesíthető-e, az elsőfokú bíróság a Pp. 133. § (2) bekezdésében írt jogkörénél fogva eljárási szabálysértés nélkül tiltotta meg a szakértő válaszadását a nem releváns kérdésekre, amely nem teszi megalapozatlanná a szakvéleményt. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt árajánlatok szakvéleményt kétségessé nem tevő bizonyító erejét is, arra is tekintettel, hogy azok részben eltérő felszereltségű, gyártási évű gépekre vonatkoztak, részben pedig műszaki információt egyáltalán nem tartalmaztak, továbbá teljesebbé ment gazdasági eseményt nem igazolnak, szemben a szakértő által figyelembe vett adásvételi szerződésekkel. Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem látott alapot újabb szakvélemény beszerezésére, az első fokú ítélet ez okból történő hatályon kívül helyezésére.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a pervesztesség-pernyertesség arányát megközelítően azonosnak ítélve a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával akként rendelkezett, hogy a felek a másodfokú eljárásban felmerült, a lerótt jogorvoslati illetékből és ügyvédi munkadíjból álló költségeiket maguk viselik.

Budapest, 2014. április 15.

. Tibold Ágnes s.k., a
tanács elnöke - előadó
bíró

Levek Istvánné dr. s.k., . Felker László s.k., bíró
bíró

